

Tillæg til Loven af 1903 ganske maa holde sig indenfor dennes Ramme og Spor, hvad det ogsaa gør. Spørgsmaalet om de gamle Bygningers Bevarelse kan kun ses i Forhold til selve Hovedloven af 1903, og der maa det erkendes, at ikke blot den Kultusminister, som gennemførte Lovforslaget, men ogsaa alle de foregaaende Kultusministre, som have haft med denne Sag at gøre, ligesom selve Loven, have forudsat, at Midlerne til den nødvendige Sum, altsaa 7½ Mill. Kr., skulle tilvejebringes, foruden ved et Tilskud af Kommunitetets Midler af 2 Mill. Kr., ved Realisering af Frederiks Hospitals hele Formue, faste og rørlige. Der er altsaa der forudsat et Salg af de nuværende Bygninger. Men dette Salg forudsætter ikke nødvendigvis, at det skal ske til private. Dersom Staten eller Københavns Kommune eller Stat og Kommune i Forening skulde udtale Ønsket om at overtage disse Bygninger til andre Formaal for det Beløb, man har beregnet vilde komme ind ved Realisationen deraf, saa vilde der jo ikke i Loven af 1903 være nogen Hindring derfor, naar man blot faar det paaregnede Beløb ind. Og selv om der nu skulde være Tale om en Realisation ved Salg til private, som altsaa ville bygge paa en anden Maade end Stat og Kommune, saa har det dog vel aldrig været forudsat, at et saadant Salg til private skulde være uden alle Baand, altsaa til Spekulation. Det kan Byen ikke godt taale af Skønhedshensyn, og jeg husker i alt Fald fra den Tid, jeg havde med Sagen at gøre, at man tænkte sig forskellige Muligheder, hvorved der kunde bygges baade stilfuldt og smukt — og med Bevarelse af det, der er nu, f. Eks. Grønnegaardens Allé osv. —, som en selvfølgelig Betingelse for Salget, en Betingelse, som et Konsortium, der muligt vilde overtage det, maatte underkaste sig, og uden at man forudsatte, at Salgsbeløbet derfor skulde blive ringere, hvad jeg heller ikke tror, det vil blive under Nutidens Forhold. Der er altsaa ikke noget i den gældende Hovedlov af 1903, som er absolut til Hinder for, at man kunde tænke sig de nuværende Bygninger, for saa vidt de have kunstnerisk eller kunsthistorisk Betydning, bevarede, under den Forudsætning naturligvis, at det samme Beløb maatte tilvejebringes. Men hele dette Spørgsmaal kan der jo, som sagt, ikke være nogen Anledning til at tage med op i selve det foreliggende Lovforslag. Saa vidt jeg har forstaaet, har det ogsaa kun været udtalt under Forhandlingerne i det

andet Ting som et Ønske, en Henstilling til Ministeren, at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, og til et saadant Ønske, en saadan Henstilling, kan jeg fra min Side slutte mig. Særlig vil jeg henstille til den højtærede Minister, at der, hvis det maatte vise sig, at de Tanker, der have været fremme med Hensyn til Bygningernes Overdragelse til Staten eller Kommunen eller til begge i Forening, altsaa til et offentligt Stats- eller kommunalt Øjemed, ere irrealisable, til sin Tid maa blive tænkt paa, hvilke Baand der maatte og burde lægges paa de private Byggeforetagender, der paatænkes, for ikke at bringe et nyt uskønt Parti ind i vor Hovedstad. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets *Overgang til 2den Behandling*
vedtoges uden Afstemning.

Derpaa foretoges

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 88 af 8. Maj 1894 om private Jernbaneanlæg.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 425—26).

Sagen sattes til Forhandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Svend Høgsbro*): Dette lille Lovforslag skyldes et indtrængende Ønske fra Bestyrelsen for Foreningen af private Jernbaner her i Landet om, at der maatte blive aabnet Mulighed for, at Bestyrelserne for de enkelte Jernbaner kunne faa noget friere Hænder med Hensyn til Benyttelsen af deres Reservefond, end det er muligt selv for Ministeren at give dem efter den bestaaende Lov af 8. Maj 1894. Efter denne Lov skal Reservefonden henligge praktisk talt i det væsentlige urørt, medens Bestyrelserne finde det særdeles ønskeligt, om de kunde faa Lov til i videre Omfang at benytte Reservefonden til Anskaffelser til Banens Brug. Naar Opfyldelsen af disse Ønsker lægges i Ministerens Haand, har jeg ikke noget derimod at indvende. Jeg har i Henhold hertil fremsat dette Forslag for at gøre det muligt for Ministeren at